

အုပ်
၁၅၀
မြောက်

အထူးထုတ်

လှူဒါန်းဝတ္ထုသစ်

မြန်မာ့လတ်ဆံ

ချစ်ခြင်းဖြင့် ဖြစ်တည်စေသော သဘာဝ

Art is nothing more than the shadow of humanity.

(Henry James)

"အနုပညာသည် လူသား၏ အရိပ်မှ လွဲ၍ အခြားဘာမှ မဟုတ်"ဟု အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုရေးဆရာ "ဟင်နရီဂျိမ်း" က ဆိုထားသည်။ ။

ကျွန်မအတွက်တော့ ထိုထက်မက ပို၍ နက်ရှိုင်းလွန်းသည်။ ။ ကျယ်ပြန့်လွန်းသည်။ ။ အဓိပ္ပာယ်များ ပြားလွန်းသည် ဟု ထင်မြင်မိပါသည်။ ။

ဧကန်စစ်စစ် ကိုယ်တွေ့ခံစားချက်နှင့် လက်တွေ့နယ်ပယ်တွင် မြင်တွေ့နေရသည် မှာ ...

အနုပညာဟူသည် ...

"နှလုံးသားပုံရိပ်"

"နှလုံးသားအမြဲတေ"

"နှလုံးသားတံခါး"

"နှလုံးသားမျက်ဝန်း"

"နှလုံးသားသိုက်"

စသည် ဖြင့် တင်စား၍ မကုန်နိုင်လောက်အောင် များ ပြားလွန်းလှသော ထိုထိုဤဤသော "ခံစားမှုဝေဒနာ ဓာတ်ပေါင်းစု" တို့ ၏ ဖွဲ့စည်းဖြစ်ပေါ်လာရာသည် "လုံးချင်းဝတ္ထု"သာလျှင် ဖြစ်သည် ဟု ခံယူရင်း

...

ကျွန်မ၏ လုံးချင်းဝတ္ထုအုပ်ရေ (၁၅၀) မြောက် အထူးထုတ် ကျွန်မ
၏ ကလောင်သက်တမ်း နှစ်(၂၀)မြောက်အတွက် ကျေနပ်ခံစားနိုင်ကြပါ
စေ။

ပရိသတ်အတွက်လည်း အမြဲရင်မှာ စေတနာရင်း ဝတ္ထုများကို ဆက်
လက် ရေးသားသွားနေမယ့် ...

(မြဲပုလဲခင်)

ပစ္စုပ္ပန် ဝေဒနာ

အပိုင်း (၁)

လောကကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာ မရှိပါဘူး၊ ဂုဏ်ဒြပ်ဆိုတဲ့
အပေါ်ယံ အရေခွံဟာလည်း လူတစ်ယောက်ရဲ့ အားနည်းချက်ကို ဘယ်
အတိုင်းအတာအထိ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်မှာ လဲ။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို

ချစ်မြတ်နိုးလာသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို ပေးဆပ်လိုမှုတွေက
ရင်မှာ ပြည့်နှက်လာခဲ့လေပြီ။

စောပြည့်ဝန်း

အခန်း (၁)

"ဆရာမကြီး ... တယ်လီဖုန်း လာပါတယ်"

ကျောင်းဝန်းအတွင်း သီးသန့်အိမ်ခန်းတစ်ခန်း ဖွဲ့စည်းထားပြီး
နေထိုင်ခွင့်ရသော ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ပိတောက်ကိုကိုသည်
လုပ်လက်စ စာရင်းဇယားတစ်ကြောင်းကို ပြီးဆုံးအောင် လက်စသတ်
လိုက်သည်။ ။

"ဆရာမကြီး"

"ဒေါက် ... ဒေါက်..ဒေါက်"

တံခါးခေါက်သံနှင့် အတူ ရုံးလုလင် (ရုံးခန်းအကူစာရေး) မောင်ခရာ
၏ အသံပေးမှုကို ...

"အေး ... ကြားတယ် ... လာမယ်"

ဘောလ်ပင်ကို ချပြီး အသံပေးရင်း စားပွဲမှ ထကာ အခန်းအပြင်သို့
ထွက်ခဲ့သည်။ ။

မောင်ခရာက လက်ပိုက်ကာ ခပ်ယိုယိုလေး ရပ်နေပြီး ...

"ဆရာမကြီး မိခင်ဆီကပါ

"ဪ ... အေးအေး ... မင်းသွားနိုင်ပြီ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ကျောင်းဝင်းအနောက်ဘက် အလုပ်သမား အခန်းတစ်ခုကို ကားဂိုဒေါင်ထပ်ခိုး၌ ဖွဲ့စည်းပေးထားသည်။ ထိုထပ်ခိုး၌ မောင်ခရာတို့ မိသားစု နေသည်။ မောင်ခရာ၏ ဖခင် ဦးထွေးက ကျောင်းဥယျာဉ်မှူးနှင့် ကျောင်းစောင့်..၊ မိခင် ဒေါ်မိသန်းက ကျောင်း၏ သန့်ရှင်းရေး ဝန်ထမ်း ဖြစ်ပြီး မောင်ခရာက သူတို့ ကျောင်းမှ ကျောင်းသား ဆယ်တန်း အောင်သည် နှင့် ရုံးစာရေးအဖြစ် ခန့်ပေးထားသည်။ သူတို့ မိသားစု သုံးဦးကြောင့် ကျောင်းဝန်းထဲ၌ လုံခြုံစိတ်ချစွာဖြင့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို နေရဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘာလိုလိုနှင့် ဒီနွယ်ချောင်းမြို့လေး၏ အ.ထ.က နွယ်ချောင်းသို့ သူကျောင်းအုပ်အဖြစ် တာဝန်ကျသည် မှာ တစ်နှစ်ကျော် လာလေပြီ။

ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဝင်လိုက်သည်။

စားပွဲ၌ မှောက်ချထားသော ဖုန်းခွက်ကို အသာကောက်နားထောင်လိုက်ရင်း အသံပြုလိုက်သည်။

"ဟယ်လို"

"သမီး ... မေမေပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ အာလုံး နေကောင်းကြရဲ့ လား၊ သမီးလည်း နေကောင်းပါတယ်"

"သမီးရေ ... ကိစ္စထူး လာပြီ၊ သမီးတော့ တာဝန်ပိုတော့မှာ ပဲ"

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ စိုးထိတ်မှုက ရင်သို့ ရိုက်ခတ်လာသည် ။

"ဟင် ... ဘယ်သူဘာဖြစ်လို့ လဲ မေမေ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... အာလုံးနေကောင်းကြပါတယ်၊ ဒီလို သမီးရေ၊ ဇလပ် ပိုစတင် ကျ လာပြီ ... မြိုင်ချောင်းကိုပဲတဲ့ လေ"

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်တွင်း လှိုင်းဂယက် ထသွားသည် ။ တုန်လှုပ်သွားသည် ။

မြိုင်ချောင်း ပြည်သူ့ဆေးရုံကို ဒေါ်တာဇလပ်ကိုကို ရောက်လာတော့မည်ပေါ့။ စိုးထိတ်မှုများ နှင့် အတူ ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင်ထဲ မွန်းကျပ်သွားသည် ။ ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည် ။

"ဒီနေရာကို သူ့ဖာသာသူ ရွေးချယ်လိုက်တာပေါ့နော် မေမေ"

"အင်းလေ ... သူ့ရဲ့ တဇွတ်ထိုး စရိုက်လည်း သမီးကြီး သိမှာ ပေါ့၊ အခု အရမ်းတက်ကြွပြီး အဲဒီကို လာဖို့ ပြင်ဆင်နေပြီလေ"

"ဖေဖေက ခွင့်ပြုသလား မေမေ"

"ပြောမနေနဲ့ တော့ ... ညည်းတို့ အဖေက နိုင်ငံဝန်ထမ်းကောင်း တစ်ယောက်မှတ်လား၊ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသကျကျ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမှာ ပဲပေါ့ဆိုပြီး သူ့သမီးအတွက် လိုအပ်မယ် ထင်တာတွေ လိုက်ဝယ်ပေးနေလေရဲ့ ၊ မေမေပြောချင်တာက သမီးအတွက် တာဝန်ကြီးပြီး အနေခက်မှာ စိုးရိမ်တယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး မေမေ၊ လောကကြီးမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာမှ မရှိတာ၊ ဂုဏ်ဒြပ်ဆိုတဲ့ အရေခွံဟာ လူတွေရဲ့ အားနည်းချက်ကို ဘယ်လောက်အထိ ဖုံးထားနိုင်မှာ လဲ မေမေ"

ဒေါ်တောက်ကိုကို ရင်တွင်း ရှိက်ငင်သံကို ဖုံးကွယ်တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်ရသည်။ ။ ရင်ထဲမှာ တော့ အနာတရ ပြည့်လွှမ်းနေလေပြီ။ အနာဟောင်းကို အဆွခံလိုက်သည့် နှယ် ခံစားနေရသည်။ ။

အထက်တန်းပြဆရာမ၊ ထိုမှ အလယ်တန်းပြ ကျောင်းအုပ်၊ ယခု အထက်တန်းကျောင်းအုပ် ပရိုမိုရှင်း ယူတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် နှယ်ချောင်း အ.ထ.က ကိုမှ တာဝန်ကျသည်။ ။

ပို၍ တိုက်ဆိုင်သည် က ဇလပ်ကိုကိုကပါ မြိုင်ချောင်းဆေးရုံသို့ တာဝန်ကျသည် တဲ့။ ဒါကတော့ ဇလပ်ကိုကိုရဲ့ ကြိုးပမ်းမှု ဖြစ်ပေမည်။ ။

"နှယ်ချောင်း"နှင့် ကပ်လျက်မြို့က "မြိုင်ချောင်း"။ မြိုင်ချောင်းသို့ လုံး ဝခြေဦးမလှည့်ချင်သော သူ့အတွက် ဇလပ်ကိုကိုကြောင့် မြိုင်ချောင်းနှင့် ကင်း၍ ရတော့မည်မထင်။ ။

မြိုင်ချောင်းကတော့ တိုက်နယ်ဆေးရုံ ဖြစ်သည်။ ။ ဆေးရုံဝင်းအတွင်း၌ ဝန်ထမ်းအိမ်ရာများ ရှိသည်။ ။

"သမီးကော စိတ်ချမ်းသာရဲ့ လား"

အတန်ငယ် တိတ်ဆိတ်သွားမှုကို မိခင်က စိုးရိမ်ဟန်တူသည်။ ။ မေးနေကျမေးခွန်းကို မေး လိုက်လေသည်။ ။

"စိတ်ချမ်းသာပါတယ် မေမေ၊ တာဝန်တွေနဲ့ ရယ် စာရေးတာနဲ့ ရယ် မအားတော့ အရာရာကို သတိရချိန်တောင် မရှိတော့ပါဘူး"

ဟု မိခင်စိတ်ချမ်းသာစေရန်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ ။ ရင်မှာ စူးအောင့်လာသည်။ ။ နှလုံးသား ရင်ပြင်ထက်သို့ နက်ရှိုင်းစွာ နစ်ဝင်ပြီးသား ဆူးကို မဖယ်ရှားနိုင်သရွေ့တော့ ရင်မှာ နာကျင်မှုက ရှိနေစမြဲဖြစ်မည်ပင်။ ။

"ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ သမီးကြီး၊ ဇလပ်ကလည်း သမီးအတွက်

သမီးနဲ့ အနီးဆုံးနေရာကို သူ တမင်ရွေးချယ်လိုက်တာ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ ဘာကြောင့် ပဲဖြစ်ဖြစ် ဇလပ် ရွေးချယ်မှုကို သမီးတို့ လေးစား လိုက်နာပေးရမှာ ပါလေ၊ သမီးအတွက် မပူပါနဲ့ ၊ ဇလပ်ကို သမီး ကောင်းကောင်း စောင့်ရှောက်ပေးပါ့မယ်၊ ခေတ်တွေ စနစ်တွေကလည်း ပြောင်းခဲ့ပြီမို့ ပူစရာမှ မလိုတော့တာ၊ မေမေတို့ သာ ကျန်းမာအောင် နေပါ"

"အေးပါ သမီးရယ်၊ မေမေက သမီး စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိတ်ပူမိလို့ ပါ"

"မဖြစ်ပါဘူး မေမေ"

"ဒါဆို ဒါပဲလေ သမီး၊ သန့်ဘက်ခါ ဖလိုက်နဲ့ ဇလပ်လာလိမ့်မယ်၊ သမီးသွားကြိုပေးလိုက်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ အစစအရာရာအတွက် စိတ်ချပါ မေမေ"

"အေးအေး ... ဒါဆို ဒါပဲနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ"

အချိန်ဟူသော တရားသူကြီးနှင့် လုပ်ငန်းခွင်ဟူသော လေ့ကျင့်ရေးမှူးကောင်းတို့ ကြောင့် ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်ခဲ့လေပြီ

။

ဝေဒနာလှိုင်းတံပိုးတို့ ၏ ရိုက်ခတ်မှုက ရင်တွင်း၌ သာ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေသည် ။

ရုပ်အဆင်း သဏ္ဌာန်ဖြစ်သော မျက်နှာပြင်တို့ က မထင်နိုင်အောင်

ပင် အေးချမ်း တည်ငြိမ်ခဲ့လေပြီ။

ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ဖုန်းခွက်ကို ညင်သာစွာချပြီး ခေတ္တခဏတော့ ငို
ငဲ့တွေနေမိသည်။ ။

မည်မျှကြာသွားသည် မသိ ကြက်သွန်သံ ကြားမှ သန်းခေါင်
သက်ကြီးခေါင်းချချိန်တောင် ရောက်ပါပြီကောလား ဟူသော အသိက ဝ
င်ရောက်လာသည် နှင့် ရုံးခန်းတွင်းမှ ထွက်ကာ တံခါးသေသေချာချာ
သော့ခတ်လိုက်သည်။ ။

နောက် အိမ်ခန်းရှိရာ အဆောက်အဦသို့ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း လျှောက်
လာခဲ့လေသည်။ ။

သန်းခေါင်ယံ မိုးကောင်းကင်ဝယ် ကြယ်ပွင့်များ စွာက မဟူရာ
ရောင် ခြုံလွှာထည်ကို စိန်ပွင့်လေးများ နှင့် ဖော်ကျူးထားသည့် အလား
လင်းလက်တောက်ပလျက် ရှိလေသည်။ ။

ဂုဏ်သိက္ခာဟူသော တံတိုင်းတစ်ခုသာ ကာရံထားခြင်း မရှိဘူးဆိုပါ
က ဒေါ်ပိတောက်ကိုကို ကျောင်းဝင်းအတွင်း မြက်ခင်းပြင်ထက်၌
လဲလျောင်းပြီး ကြယ်ပွင့်များကို ရေတွက်ရင်း စကားပြောနေမိမည်မှာ
အမှန်ပင်။ ။

ယခုတော့ လှပသော ညဉ့်လယ်ကို ကျောခိုင်းကာ ဥပေက္ခာပြုလိုက်
ရလေတော့သည်။ ။

ထိုအခါ သူ့မျက်ဝန်းအိမ်သို့ ကြယ်ပွင့်လေးများ လာရောက်ခိုကပ်သ
ည် ထင်၊ လင်းလက်သွားလေသည်။ ။

အခန်း (၂)

မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ပိုင်းစွန်း တနင်္သာရီတိုင်းအတွင်းသို့ လေယာဉ်က ဝဲပျံလာသည်။ ကျွန်းစုများ နှင့် ပင်လယ်ရေပြင်ပြာပြာက မြန်မာပြည်၏ သဘာဝအလှတရားများကို ဖော်ဆောင်ပေးနေလေသည်။ ဇလပ်ကိုကို အကြောက်အလန့်မရှိသည့် အပြင် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေလေသည်။

မမကြီးကိုလည်း တွေ့ရတော့မည်။

သူ နွဲ့ဆိုးဆိုးသမျှဒဏ်ကိုလည်း ခံကြည့်ပေတော့ မမကြီးရေ..။ အနေတည်ပြီး သူ့အား ခပ်တန်းတန်း ဆက်ဆံတတ်သော မမကြီးကို သူ ငယ်ကြောက်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျန်ကိုကြီးနဲ့ ကိုငယ်ကိုက မကြောက်ရ။ မမကြီးက ဆရာမလည်း ဖြစ်၊ အပျိုကြီးကလည်း ဖြစ်၊ တာဝန်ကျရာဒေသများ သို့ လှည့်ပတ်ပြီး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူလည်း ဖြစ်၍ သူနှင့် အနေဝေး၍ လားမသိ ခပ်စိမ်းစိမ်းပင် ဆက်ဆံတတ်သည်။

ခဏတဖြုတ် အိမ်ကို ပြန်လာလည်သည့် အခါ သူ့အား အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာသော မျက်လုံးများ နှင့် ကြည့်တတ်လေသည်။ သူ့အနားကပ်၍ ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်လျှင်လည်း မကြိုက်တတ်ချေ။

"ဟွန်း ... ဒါကြောင့် အပျိုကြီးဖြစ်တာ၊ တွေ့မယ် ... ခုတော့ သူ့ဆီမှာ ကို သွားနေပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ"

ဇလပ်ကိုကို သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်သည်။ ။ အပြုံးက အရယ်ကလေး ပါလာတော့ 'ခစ်'ခနဲ အသံထွက်သွားသည်။ ။

ထိုအခါ တစ်လမ်းလုံး ဘယ်သူ့ကိုမှ အရေးမစိုက်၊ သူ့နံဘေးမှာ မိန်းမချော မိန်းမလှလေးတစ်ယောက် ပါလားပါလားဟု လည်း သိပုံမရ။ ဦးထုပ်လျှာကို မျက်နှာပေါ် ဆွဲချ။ လေယာဉ်လုံခြုံရေးခါးပတ် ပတ်ထားပြီး အိပ်၍ လိုက်ပါလာသည် မှာ ဘယ်နှနှစ် ဘယ်နှစ်လကများ အိပ်ပျက်ခဲ့သည် မသိ။

သို့တည်းမဟုတ် ကာလနဂါး၏ မြေးတော် မြစ်တော်များ တော်စပ်လေသလား။

သူ့ထံမှ "ခစ်ခနဲ" အသံထွက်သွားသည် နှင့် မျက်နှာပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို ပြင်ဆောင်းရင်း သူ့အား စွေကြည့်လိုက်သည်။ ။

"အံ့မယ် ... လူချောလေးတော့"ဟု ဇလပ်ကိုကို စိတ်ထဲ ကြိတ်၍ ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ ။

မျက်နှာလေးက နုဖတ်နေသည်။ ။ ချာတိတ်လေးပါပဲ။ မိမိထက် ငယ်နိုင်သည်။ ။

ကောင်ချောလေးက သူ့အကြည့်ကို ချက်ချင်း ပြန်သိမ်းလိုက်ပြီး ခါးကို မတ်မတ်ကလေး ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

"မင်း ဘယ်သွားမှာလဲ"

ဇလပ်ကိုကို မိတ်ဆက်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။ ။ မြင်းက မလှုပ်တော့ ခုံက လှုပ်ပေရမည်ပေါ့။

ကောင်လေးက သူ့ကို မေးတာ မဟုတ်သလို ခပ်တည်တည်ပင်။ မရ၊
ဇလပ်ကိုကိုတို့ ကို ဒါမျိုး လာကြာလို့ မရ။

"ဟိတ် ... ချာတိတ်၊ မင်းကို မေးနေတာ၊ မင်း မြန်မာစကား တတ်ပါ
တယ်နော်"

လက်ထဲက ဂျာနယ်ခေါက်နှင့် ကောင်လေးလက်မောင်းလှမ်းရိုက်ပြီး
မေးလိုက်သည် ။

ထိုအခါမှ ...

"ဗျာ ... ကျွန်တော့်ကို မေးတာလား"

"မင်းနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ၊ မင်းကို မမေးလို့ ဘယ်သူ
ကိုမေးရမှာ လဲ"

"ဪ ... ဘာမေးလိုက်တာလဲ"

"မင်း ဘယ်ကိုသွားမှာ လဲလို့ "

"အိမ်ကို"

ငပွေး ... ရစ်ပြီ ညစ်ပြီဟု သိလိုက်သည် ။

"အိမ်ကိုမှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ဘိတ်ကိုလား ကော့သောင်းကိုလား
လို့ မေးတာ"

ကောင်လေးက နှုတ်ခမ်းကို စေ့ကာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

"မြိတ်ကိုပါ ... မြိတ်ကနေတဆင့် ထပ်သွားရမှာ ၊ ခင်ဗျားကကော"

"တို့ က မြိတ်ချောင်းကို သွားရမှာ ၊ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးဘူးလေ၊ ဒါ
ကြောင့် မင်းကို မိတ်ဖွဲ့တာပေါ့၊ မင်းက ဒေသခံမှတ်လား"

"ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ"

"မင်းလေသံက ဝဲတယ်လေ"

ကောင်လေးက ပြုံးပြန်သည် ။ မေးချိုင့်ကလေးနှင့် ချစ်စရာလေးပါလား။

"တို့ က ဧည့်သည် "

ထိုစဉ် လေယာဉ်က မြိတ်မြို့လေယာဉ်ကွင်းကို ဆင်းသက်တော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ခါးပတ်ပတ်ထားရန် ကြေညာချက် ထွက်ပေါ်လာသည် ဖြစ်ရာ ဇလပ်ကိုကိုက လုံခြုံရေးခါးပတ် ပတ်လိုက်သည် ။

"ခင်ဗျားကို လာကြိုမယ့်သူ မရှိရင် ကျွန်တော်ကူညီပေးပါ့မယ်၊ ဒီလောက်အထိ နိဒါန်းတွေ မပျိုးလဲ ရပါတယ်"

"အဟဲ ... မင်း မဆိုးဘူး၊ သဘောပေါက် လွယ်သားပဲ၊ ကြိုဖို့ တော့ ပြောထားပါတယ်၊ အကယ်၍ မလာခဲ့ရင်ပေါ့၊ ဒေသခံတစ်ယောက်ရဲ့ အကူအညီယူရမှာ ဆိုတော့ အရဲစွန့်ပြီး မိတ်ဆက်ရတာလေ"

"ကူညီရမှာ ပေါ့ဗျာ"

ထိုစဉ် လေယာဉ်ဘီးက ပြေးလမ်းနှင့် အထိ ငြိမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည် ။

မြိတ်မြို့လေယာဉ်ကွင်းသို့တော့ ရောက်ရှိ လာလေပြီ။

"မမကြီး လာကြိုပါ့မလား" ဟူသော ကြောင့် ကြမှုလေးကတော့ ဇလပ်ကိုကိုမှာ ရှိနေဆဲဖြစ်သည် ။

လေယာဉ်ပေါ်မှ ခရီးသည် များ ဆင်းသက်ခွင့် ရသည် နှင့် နေရာက အထွင် ...

"တို့ ကို မျက်ခြည်ဖြတ် ထွက်မပြေးနဲ့ ဦးနော်"

"ကျွန်တော့်အကြံ ကြိုသိနေပါလား"

သူကလေးကလည်း အတည်ပေါက် နောက်တတ်ပါလား။ အသားဖြူ ဖြူ မေးရိုးနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးနေရာ၌ စိမ်းဖန့်ဖန့်တို့ ကို ကြည့်၍ ကောင်း အောင် ချောမောနေသည် ။ ကိုးရီးယားမင်းသားလေးနှင့် ပင် တူ နေသည် ။

"ဒါကြောင့် မင်းနောက်က ထပ်ကြပ်မကွာကို လိုက်တော့မှာ နော်"

"ကျွန်တော်က နယ်မြေကျွမ်းကျင်တယ်နော်၊ အလွယ်တကူ ခြေရာ ဖျောက်လိုက်နိုင်တယ်"

"တို့ က အပြေးသန်တယ်၊ မျက်စိလျှင်တယ်နော်"

စကားလုံးတွေ မထိခလုတ် ထိခလုတ် စကားစစ်ထိုးရင်း လေယာဉ် ပေါ်မှ ဆင်းသက်ခဲ့ကြသည် ။

ကမ်းရိုးတန်း ကျွန်းဆွယ်ဒေသ၏ စိုစွတ်သော လေအေးအေးကို ရှူရှိုက်ရင်း လွင့်ပါးလာသည့် ဆံချည်နုထွေးတို့ က မျက်နှာပြင်သို့ ရိုက်ခတ် ကျီစယ်လေသည် ။

ဇလပ်ကိုကို လာကြိုသူများ ရှိရာသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည် ။

မမကြီးကို မတွေ့ရပါလား။

သို့သော် သူ့ Name Board ကို ကိုင်ဆောင်ပြီး ကြိုဆိုသော လုံချည်အ နီဝတ် သူနာပြု ဆရာမလေးတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

Dr ဇလပ်ကိုကို

"ဟော ... "

ဇလပ်ကိုကို အံ့သြဝမ်းသာစွာဖြင့် ဘေးနားက ပုဂ္ဂိုလ်လေးကို ကလိ

လိုက်သည်။ ။

"တို့ မင်းအကူအညီကို မလိုတော့ဘူးမို့ သင်သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီ ... တာတာ"

ဇလပ်ကိုကို သူနာပြုဆရာမလေးထံသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်း လိုက်လေသည်။ ။

ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်နှင့် ကိုးရီးယားမင်းသားစတိုင်လ် အင်္ကျီလေး ဝတ်ထားပြီး ဆံပင်အဖြောင့် ကုပ်ဝဲလေးနှင့် မိန်းကလေးကို ဆရာဝန်မလေးဟု သူ မထင်ခဲ့။

ဒေါက်တာဇလပ်ကိုကိုတဲ့ လား။ အလန်းလေးတဲ့ ။

မြိုင်ချောင်း တိုက်နယ်ဆေးရုံဆိုတော့ ရေစက်မကုန်သေးလျှင်တော့ တွေ့ရဦးမည်ပေါ့။

ရင်ထဲ ကြိတ်ပြီးရင်း သူ့အား လာကြိုသူ ဒရိုင်ဘာ ဦးစောဒီးဆီသို့ ဦးတည် လိုက်လေသည်။ ။

အခန်း(၃)

"အပါးကော ... မြိုင်ချောင်းမှာ ရှိသလား ဦးဒီး"

"ကျွန်းမှာ ပဲ"

"ကျွန်တော်ပြန်လာမှာ သိတယ် မှတ်လား"

"သိပါတယ် ... ဖုန်းဆက်ထားတာပဲ"

ကမ်းရိုးတန်းဖုန်းတွေ ပေါ်လာတာ သိပ်အကျိုးရှိသည် ။

စောမိုးလျှံ မကျေနပ်။ ဖခင်၏ အေးစက်မှုနှင့် ဥပေက္ခာပြုမှုကို သူခံစားနေရတာ ကြာပြီ။ တခါတရံ ဖခင်ရင်းမှ ဟုတ်ရဲ့ လားဟု သူတွေးမိတတ်သည် ။

"ကျွန်တော်က ဒီမှာ ပဲ နေရမှာ တဲ့ လား၊ သူ့ဆီကိုကော လိုက်လို့ မရဘူးတဲ့ လား၊ ဘာအမိန့်ပေးထားသလဲ ဦးဒီး"

သူ၏ အိမ်တော်ထိန်းကြီးလို ဖြစ်နေသော ဦးဒီးကိုသာလျှင် သူ့အလိုမကျမှုကို မကျေနပ်စွာ မေးလိုက်သည် ။

"ဦးဒီးကိုတော့ ဘာမှ မပြောပါဘူး၊ ဖုန်းထဲမှာ တော့ မင်းကို စောင့်ရှောက်ထားဖို့ ပဲ ပါတယ်၊ မင်းဖုန်းခေါ်ချင်ခေါ်လေ၊ ကမ်းရိုးတန်းဟန် ဖုန်းတွေ ရှိနေပြီပဲ၊ မင်းအပါးကျွန်းကို ဖုန်းခေါ်လို့ ရတယ်၊ သူ့မှာ လည်း"

ဖုန်းရှိတာပဲ"

စောမိုးလျှံ မကျေနပ်။ ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ့ဘက်ကတောင် နေနိုင်သေးတာပဲ။

"နေပါစေဗျာ ... ကျွန်တော် ဘာမှ ပြောစရာစကား မရှိတော့ပါဘူး၊ အပြင်သွားဦးမယ် "

"နားပါဦးလား လူလေး"

"လေယာဉ်မှာ အိပ်ပြီး လိုက်လာတာပဲ၊ ဘာနားစရာလိုလို့ လဲ ဦးဒီး၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့ သွားမယ်"

"ဂရုစိုက်စီးနော် ... ထမင်းပြန်စားမှာ လား၊ အပြင်မှာ မစားပါနဲ့ လူလေး၊ မင်းအကြိုက်တွေ ဦးဒီး ချက်ထားတယ်"

"ဟုတ် ... "

ဦးဒီး၏ ဂရုစိုက်မှုကို သူ ငယ်ငယ်ကလေးဘဝ သိတတ်စအရွယ်က တည်းက ခံစားခဲ့ရသည် မှန်သော်လည်း အဖေရင်း၏ ဂရုစိုက်မှုကို တောင့်တခဲ့သည် ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် အဖေရင်းနှင့် တွေ့ခွင့်မရသော်လည်း မင်းသားတစ်ပါးလို စည်းစိမ်ချမ်းသာ အပြည့်အစုံနှင့် နေခွင့်ရခဲ့သည် ။

သို့သော်...ဒါတွေ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ မိခင်၏ ရင်ငွေ့ကိုလည်း မခိုလှုံခဲ့ရ။ ဖခင်၏ ရင်ငွေ့ကို ကြုံတွေ့ခွင့်မရသော သူ့ဘဝသည် အထီးကျန်ဆန်လှသည် ။

ထို့ကြောင့် အလိုမကျသော ကလေးတစ်ဦးလို သူ အချိုးမပြေခဲ့။ အပေါင်းအသင်းကလည်း သိပ်မဆန့်ခဲ့။

သို့သော် ယနေ့ ထူးထူးခြားခြား လေယာဉ်ပေါ်မှ ခရီးဖော်မလေး၏ ဖော်ရွေမှုက သူ၏ ဂျာနယ်ဆုတ်ဆုတ် စိတ်ထားကို ပြောင်းလွှဲပြီး ကြည်နူးစွာဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်မိသည်။ ။

ရင်ထဲလည်း ထူးကဲသော နွေးထွေးမှုတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ။

သို့အတွက် ...

သူ့ရင်ကို နွေးထွေးစေသော ရပ်ဝန်းလေး ရှိရာသို့ စီးတော်ယာဉ် ဆိုင်ကယ်လ်ကို အသော့နှင်လိုက်သည်။ ။

မြိုင်ချောင်းမြို့အတွင်း ဘယ်နေရာ အပ်ကျသည် ကအစသိသော စောမိုးလျှံအတွက် မြိုင်ချောင်းဆေးရုံကြီးသို့ ခဏအတွင်း ရောက်ရှိသွားလေတော့သည်။ ။

သူနာပြုဆရာမကြီး စစ္စတာနော်အဲလာ ရှိရာ ပြင်ပလူနာဆောင်သို့ တန်းဝင်သွားသည်။ ။

စစ္စတာနော်အဲလာ ဦးစောဒီး၏ ညီမဝမ်းကွဲတော်စပ်သူ ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ ၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း တာဝန်ယူထားသူလည်း ဖြစ်သည်။ ။

အပေါင်းအသင်းမများ ပေမယ့် ဦးစောဒီးသည် အင်မတန် သတင်းအနှံ့ခံကောင်းသူဖြစ်သည်။ ။ သူသိလိုသော အရာမှန်သမျှ ဦးဒီးကို မေးလိုက်လျှင် အားလုံးအိုကေသွားသည်။ ။ ထို့အတူ ဦးဒီးညီမ နော်အဲလာသည် လည်း ...

"ဟဲ့ ... လူကလေး ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ရောက်တာလဲ"

"အခုပဲ"

"ကျုပ်အတွက် ဘာလက်ဆောင် ပါသလဲ"

သူနာပြုချုပ်ရုံးခန်းထဲ သူဝင်သွားလိုက်သည် နှင့် ဒေါ်နော်အဲလာက ဝမ်းသာအားရပင် ကြိုဆိုသည်။ ။

"လက်ဆောင်ပါတယ် ... ပစ္စည်းထုတ်တွေ မဖြေအားသေးဘူး၊ ပျင်းတာနဲ့ ချက်ချင်းထွက်လာတာ"

"မင်းကလည်း မြိုင်ချောင်းတောင် ခြေမချရသေးဘူး၊ ပျင်းတာက အရင်ပါပဲလား၊ ကိုင်း ... ကျုပ်ဆီကို ဘာကိစ္စ ချက်ချင်းရောက်မလာနိုင်ဘူး"

"အဟဲ ... အန်တီအဲလာ ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ယုံကြည်လိုက်ပြီ"

ဒေါ်နော်အဲလာက မျက်စိချိုကာ ...

"ဘာကိစ္စလဲ"

စောမိုးလွှဲ ပြုံးလိုက်သည် ။ ဖြူဖွေးသော အသားက နီစပ်စပ် ဖြစ်သွားလေသည် ။ သူရယ်တတ် လာပြီ။ လူကြီးရှက်တော့ ရယ်သည် ဆိုသည့် စကား သွားသတိရလိုက်သည် ။ သူ လူကြီးဖြစ် လာပြီ ထင်သည် ။

"ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ"

"ဘယ့်နှယ့် သွားလာဖို့ပြနေတာလဲ၊ ဒါနွားရောင်းတဲ့ နေရာ မဟုတ်ဘူး "

ဒေါ်နော်အဲလာက ပိဿာလေးနှင့် ဘေးပစ်သလို တွယ်ထည့်လိုက်သည် ။ သူမနာနိုင်။

"အန်တီတို့ ဆေးရုံကို ဆရာဝန်သစ်တွေ ရောက်လာသလားလို့ "

"ရောက်လာတာပေါ့ ... ဒေသခံ မဟုတ်တဲ့ ဆရာဝန်တွေက တို့ ဒေသမှာ ဘယ်မြဲမှာ လဲ၊ ရောက်လာ တစ်နှစ်နှစ်ဆိုရင် ပြောင်းသွားကြတော့တာပဲ၊ ဒီနေ့လည်း တစ်ယောက်ရောက်လာတယ်"

"တွေ့ပြီးပြီးလား"

"မတွေ့ရသေးဘူး၊ ဘာလဲ ... မင်းက ဘာလုပ်မလို့ လဲ"

"သိချင်လို့ ပါ ... သွားတော့မယ်ဗျာ"

"ဟဲ့ ... နေဦးလေ၊ သိချင်ရင် အကုန်မေးမှ ပေါ့၊ အမလား အထီးလား၊ ချောလား လှလားလို့ "

ဒေါ်နော်အဲလာက ကောင်လေး စောမိုးလျှံ၏ ရှက်သွေးဖြင့် ရဲတွတ်နေသော မျက်နှာကို စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်ရင်း နောက်ပြောင်ကျီစယ်လိုက်သည်။ ။

ဘာလိုလိုနဲ့ ဒီနီတာရဲ ကောင်ကလေးတောင် အရွယ်တော်တော် ရောက်လာပကော။ လူကောင်ထွားလာသလို အဖေအမေအလှပေါင်းစပ်ထားတော့ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ချောလွန်းနေသည်။ ။

"ဟာဗျာ ... "

"မဟာဗျာနဲ့ ... သိချင်ရင် နောက်တစ်ရက်နှစ်ရက်နေမှ လာခဲ့၊ ငါ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဆရာဝန်မလေးက ခုမှ ပိုစတာကျတာ ငယ်ငယ် ချောချောလှလှဆိုပဲ၊ ငါတော့ မတွေ့ရသေးဘူး၊ တာဝန်ခံဆေးရုံအုပ်ကလည်း လူပျိုကြီး ဆိုတော့ ကြည့်ကောင်းဦးတော့မယ်၊ ကောင်လေး နင် ကြိုက်ရင် လက်မနှေးနဲ့ နော်"

"ဟောဗျာ ... ကျွန်တော်ဖြင့် ဘာမှ မပြောရသေးဘဲ၊ အန်တီကြီးပဲ စွတ်တင်နေတော့တာပဲ၊ သွားပြီဗျာ ... နောက်မှ လာခဲ့မယ်"

"ကြွ ... ကြွ ... သူကပဲ မူရတယ်ရှိသေး၊ ဟင်း ... ဟင်း ... ခိုးချင်တာကလည်း ပြာလို့ ၊ လက်နှေးတာကလည်း ချာလို့ ဆိုသလို ဖြစ်နေမယ်နော်"

ဒေါ်နော်အဲလာ၏ ကျီစယ်နောက်ပြောင်မှုဒဏ် မခံနိုင်သည့် မဆုံးစောမိုးလျှံ ဆေးရုံဝင်းထဲမှ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ။

ဆိုင်ကယ် ရပ်နားရာနေရာသို့ အရောက်တွင် ဝန်ထမ်းအိမ်ရာ ဖြစ်သော ဆရာဝန်များ အတွက် ပေးထားသော တိုက်ပုများ ဘက်ဆီမှ လေယာဉ်ပေါ်မှာ ဆုံခဲ့သော အမျိုးသမီးနှင့် အသက်(၃၀)ကျော်ခန့် ရှိမည်ထင်ရသော လူတစ်ဦး ယှဉ်တွဲလျှောက်လာသည်။ ။

ရယ်မောလျက်၊ စကားလက်ဆုံတွေ ကျလျက် တလောကလုံးကို သတိပြုမိဟန်မတူ။

စောမိုးလျှံ ရင်ထဲ တင်းကျပ်သွားသည်။ ။ ဟဲလ်မက်ခ်ကိုဆောင်းလိုက်ပြီး ဆိုင်ကယ် မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ။

သူ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် လုပ်ရုံနှင့် မြတ်နိုးတွယ်တာသွားရအောင်တော့ သူ ခံစားချက် မဖြစ်ပေါ်သေးပါ။

အထီးကျန်ဆန်သော သူ့ဘဝ၌ အဖော်ခုံမင်ခြင်းသည် သာ မှတ်ယူထားလိုက်သည်။ ။

နောက် ... ဆေးရုံဝင်းဘက်သို့ ခြေဦး မလှည့်တော့ဘူး ဟု လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ။